NORDAHL GRIEG

STENE I STRØMMEN

DIGTE

GYLDENDAL NORSK FORLAG -------------- OSLO•MCMXXV

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna bok av **Nordahl Grieg** (1902-1943) har scannats i juli 2013 av Nasjonalbiblioteket i Oslo. Den anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i januari 2014 av Bert H.

JOSEF

Den er ikke endnu vaaknet til dag, den lille søvnige by, men Josef staar ved sin flittige sag i det livsalige gry.

Hans hjerte nynner en munter sang — Josef skal giftes iaar — og derfor synger han dagen lang mens sagen og høvlen gaar!

Og Josef blir kold av et lykkelig gys, da døren blir aapnet med ett, mens stjernerne blegner for morgenens lys, som blusser mot Nazareth.Det er Maria! Og Josef er et eneste skinnende smil, lar sagen staa dirrende fast og ler: Ja nu kan den ta sig en hvil!

Men kvinden staar blek mot den lukkede dør og nøler med at gaa ind, og hvor er de smil og de kjærtegn fra før, som blomstret fra hendes sind?

Hvad er det Maria? Hvad er der vel hændt? Du er saa forandret og rar —

Josef stirrer bekymringsfuldt spændt:

Jeg ber dig Maria — svar!

Saa taler hans kvinde med mange ord om himmelske syner hun saa.

Josef læner sig tungt til sit bord, og intet kan han forstaa.Der sitter hans kvinde, bøiet og skjøn, i morgenens gyldne glans — en røst har fortalt hun skal føde en søn, en søn som ikke er hans?

Men saa gaar han pludselig frem et skridt i gulvets knitrende spaan.

Det godslige ansigt er haardt og hvidt, og stemmen er ond av haan:

Du lyver Maria; jeg vet hvad det er.

Din uskyld stod altsaa for fald-----------------

Jeg vil ikke høre, si ikke mer!

Jeg tror at forstaa hvad jeg skal.

Men ut av mit hus! og kom aldrig igjen — Og Josef løfter sin haand, og peker mot døren: gaa til din ven, din elsker, den Hellige Aand!Men kvinden sitter i solstripcns skin, i stille rørende tro, og langsomt vaakner i Josefs sind mindene mellem de to.

Og han som stod der saa streng og stiv blir naesten barmhjertig og mild:

Du som jeg elsket mer end mit Hv — hvorledes gik dette til?

Jeg kan ikke fatte hvad du har mødt, du var saa uskyldig og ren.

Men vær ikke ræd, jeg blev ikke født til at kaste den første sten.

Du var den svake, men nazvn mig dog ham hvis glæde var bare at ta.

Den fattige hadde et eneste lam og det fik jeg ikke ha.Din dunkle fortælling er svær at forstaa, jeg er en enfoldig mand, det budskap du hørte, de syner du saa er over min ringe forstand.

Men selv om du ogsaa fik tusene bud, saa er der én ting jeg vet:

At ingen har lov, om mand eller gud, at krænke min kjærlighet.

Og selv om verden bør frelses helst av ham som har daarlig den skapt, saa har ikke verden lov at bli frelst, naar verden for mig gaar tapt.

Jeg vet det Maria — jeg bøier mig snart for smertens bøn i dit blik.

Men endnu ser jeg saa bitterlig klart den sorg og den dom jeg fik. —Utenfor glødet den knugende dag over en ørken av ler.

Josef grep atter sin flittige sag, men Josef sang ikke mer.Jorden vaakner og gyser i gryets kuldskjære stund.

Ogsaa dens Himmel fryser med dugg paa sin bleke mund! De skjælver efter hverandre, men først maa stjernerne vandre til hvile paa nattens bund.

Et bjerg i den første røde,

— et kyss paa et snehvitt bryst . . . Saa kan de elskende gløde!

Der brister et skrik av lyst.

Og Jorden favnes med Luften og segner i blomsterduften, som staar fra den gyldne kyst!

19Hvor lyset sprænger vort kammer, ved vinduet, staar du og ser.

Det er som du tændes og flammer med i det vilde veir, som med et favntak begraver alle de vaarlige haver med elskovsrødmcnde trær!

Den brandgule morgenkjolen, som bølger saa silkefin, aapner du ut mot solen: ta mig sol, jeg er din!

Du løfter de længtende arme i bruset av blæst og varme ut mot en luft av vin!

Jeg staar saa nær ved din side, og stirrer, blændet og stum.

Din morgen gaar vist saa vide, min morgen er dette rum,

Og næsten i angst jeg kjender der flyver mot mine hænder et brusende silkeskum!Da synker jeg ned og slynger armene om dit knæ, og føler hvor pulsen synger bak hudens nyfaldne sne!

Saa dæmrer den morgen herinde, da Adam tok med sin kvinde en blomst fra et æbletræ!En verden av glans,

et hav av turkis,

som gynger i dans

med solskin og bris,

ind hvor vi ligger paa sanden

og lytter til bølgens spil.

Altid den samme bølge

brister i sol og ild, knuses til skum mot stranden —

Saa springer den atter til!

1

Et snefjeld, et skred av skum og krystal og alt rives med av det brusende fald,og vi som kjæmpet derute skyltes herind tilsist!

Bølge — aa lad mig ofte

kjende din magt og din brist, hvile paa sandens pute og kysse en fin liten vrist!

Og kommer jeg hit en anden vaar, ældet og hvit efter onde aar, hører jeg endnu bruse samme velsignede sang!

Saa faar da heller veien

bli stenet og tung og lang — bølgen vil altid bruse, at vi var unge engang!BØN

Du kysset mine øine, og from av fryd jeg ber at usselhet og ondskap maa ikke findes mer,

men at et væld av godhet fra nu maa straale frem og møte mine øine, fordi du kysset dem!FARVEL

Du stod saa hvit da toget gik, og begge visste at dette tapte øieblik var livets sisste.

„Det var som døde vi den kveld'1, kan begge skrive.

Men trods den død og det farvel — er vi ilive.

Det dype saar er grodd igjen og hjertet sover.

Aa, ingen sorg er ond som den at alt gaar over!TYTTEBÆRSYLTETØf

Der sat vi, to landsmænd, og snakket foran en engelsk kamin.

Der funklet en drøm 1 vor vin, mens ilden i halvmørket flakket.

Vi talte om norske veninder til hjertet blev stort av savn, og tungt av forelskede minder!

Saa blev der taust, ved et navn.

Men stilheten kom da til ende, du spurte: „kan du forstaa hvad jeg bestandig maa tænke paa hvergang jeg tænker paa hende?"

26Da røbet vi, ven, vore smerter, for samtidig svarene fløi fra begge de rammede hjerter: paa tyttebærsyltetøi!

Herren maa besst vite grunden!

Er det den frodige glød, saa frisk, saa dugget og rød, den nypeblodige munden, er det de øiekast blanke som tindrer i smil og skøi, — der gav os den venlige tanke av tyttebærsyltetøi?

Aa nei, det er hvite smaa krukker paa kjøkkenet, rad efter rad, mens duften slaar syrlig og glad mot syltepapiret som lukker!

Der staar hun! hvor høstsolen varmer, fra himlen saa blaa og saa høi og rører med halvnøkne armer i tyttebærsyltetøi!Og hjemmet lever i ordet, med stilhet og søndagskos, rødvin og ryper i fløtesos og bare os to ved bordet! Og her i vor stille stue, fjernt fra hverdagens støi, spiser jeg dig, lille frue av tyttebærsyltetøi!Da vi var smaa var det prestekraver som vakte vor fryd i haver mot syd!

Ivaar er det bækken —

den klinger saa ren

og springer paa sten

og slipper bestandig med skrækken!

Og to smaa stene i strømmen, saa silrende klar, er drømmen jeg har!

29De smiler mot luften og solflekkers dryss og smaasjøers kyss og trærne og dagen og duften!

Om vi var de hvite smaa stene, som Iaa der saa fro, alene vi to!

Og bækken fik vandre forbi og forbi, men vi skulde bli, og være saa glad i hverandre!HAV

Din sjæl er et stille, enfoldig hav, hvor intet er værd at forstaa.

Men øiet har glimt av det gule rav, og det maa jeg tænke paa.

Dit hjerte gaar jevnt som en dønnings fald og undrer aldrig mit sind.

Men munden er rød som den røde koral og flammet engang mot min.

Og det er det øde og døde hav, hvor stumheten ruger gold.

Men hav, for din prakt av koral og av rav gir jeg mig dig i vold.MELODI

Der skjælver angst og minder med den cellomørke melodi, og hjertet jages fra sin fred mot aar jeg trodde var forbi, en sommernatt, en øde hei, som drog sit sus om dig og mig.

Og mens vi sat der paa vor knaus, saa jeg med ett, din kind var vaat og at du var saa fjern og taus.

Jeg spurte angst for hvad du gra at. Du stirret paa den kveldsgraa hei, og hvisket lavt: Jeg graat for dig.

Din sorg blev kysset god igjen, for hjertet mit maa glemme fortMen svandt der mer end sorgen hen? Kan kjærlighet bli kysset bort?

Jeg kysset dig og kysset dig og glemte at du graat for mig.

Men jeg som siden da har ledd og glemt hver drøm jeg har bedratt, jeg staar iaften hvit og ræd i gufset fra en stormsvart natt, og alt er tapt, hvert lys, hver vei, fordi du engang graat for mig.GRAAGJÆS.

Der bakser en graagaas langs skogen hen og pløier saa mange mile.

Naar den tilslut skal hvile, flyr den tilbake igjen.

Der hungrer og tørster en fattig sjæl efter det elskede hjerte.

Da det blev hans i smerte, slo han det straks ihjel.IIIKAPELLET I WADHAM COLLEGE

Oxford.

Orgelet bruser i smerte, og alle de unge viljer bøies i angst og ømhet dit hen hvor vi intet vet. Lysene flakker i mørket som kuldskjære paaske-

liljer,

der stiger en salme mot taket om Gud som er kjærlighet.

Saa synker den storm av Herren ned fra en blekrød

stjerne,

men endnu ruller en brænding av orgelets skjønne

brus,

og presten løfter sin stemme til ord som er hvite

og fjerne:

„0, mindes alle de døde, de faldne av dette

hus",..

37En endeløs sorg av navne, viet til blod og taarer, unge smilende navne hører vi gjennem hans røst, venner som

lo paa elven i slit med lyseblaa aarer, mens poplene skjalv langs Cherwell op i den høie

høst!

Jern og rædsler og kulde i ørkesløshet og kampe, det var den skjønne ungdom dere blev git tildel. Saa hven det av bly i luften, og kroppen ravet i

krampe,

et lik som raatnet, men sjælen? venner, hvor gik

deres sjæl?

Jeg husker en bror av dere, som bar den drøm i sit

hjerte:

at faa sig en røk en aften over en hvitmalt grind . . . Han kom hjem til sin længsel, men altid følte han

smerte:

at dere ikke fik staa der, en sommerkveld lun og

lind.Men Gud som er kjærligheten og gav ham hans

drøm i eie,

husker vel ogsaa dere, brødre av savn og nød.

Han streifer omkring i blaaet paa stjernenes hvite

veie

og ser at enhver faar leve; saa er det tid for død.

Vi knæler i orgelbruset for døde, ukjendte venner, hvis unge forpinte sjæle sank ned i den store ro. Er de i live bak døden, i land som vi ikke kjender? Min Gud, hvis min tro kan hjælpe, da skal mit

hjerte tro.

Slik er min bøn om den evighet saa dyp og skjøn som mit hjerte vet:

den fred som er over al forstand, blandt blide trær 1 et aftenland,med stærefløit over kløverduft og stjerner høit i den disblaa luft,

og hjertet mildt av den pris og takk som stiger stilt fra en kjær tobak,

og Gud er med i det lette spind, og Gud er fred ved en hvitmalt grind.Den siste granat slaar fra himlen ned, det raller i endnu en strupe.

Likene skjules, og det er fred

for dem som blev spart for at stupe.

Saa blaaner en kveld i en grønsket egn ved hjemmets skaanede kyster.

Markene dier den varme regn fra tusen usynlige bryster.

Der driver en ange av muld og sjø i mainattens bløte vinde.

Langsmed den groende, grønne bø gaar der en mand og kvinde.

41Og kvinden hvisker: Min egen gutt, mit eget deilige hjerte, jeg kan ikke fatte at den er slutt, den evig nagende smerte.

De lange angstfulde aar av savn, med længslene, unge og ømme .... Saa haabløst skalv i min tomme favn de moderlig kjære drømme!

Jeg skapte det dog i de lange aar, vort ufødte barn, du kjære, den deilige gutt, som snart skal bli vor, jeg vet hvordan han skal være!

Da svarte manden: Jeg tror som du, det er en søn du skal føde.

Vort land blev sykt under krigens gru, elendig, beskjæmmet og øde.Men opgjørets dag vil komme igjen, om de eller vi skal leve.

Da trænger vi tusener unge mænd til jern i vor pansrede næve.

Min egen ven — vi skal begge be med brændende fromme bønner om at Gud Herren i miskund vil se og gi os en rad av sønner.

Men kvindens længtende modertræk sluknet med ett i jammer.

Hun svarte ikke, hun stirret væk. Saa gik de ind til sit kammer.

Men kvinden nølte at blusse op,

hun laa i en ordløs vaande,

det var som der gøs langs den unge krop

en isnen av dødens aande.Det visnet i avsky det higende bryst ved grep av knoklede hænder, og favnen som bævet av længsel og lyst blev lammet av dødningelænder.

Til det var den ment, den ufødte skatt, til hatets og hevnens kvaler.

Og gjennem den stønnende, bitre natt vet hun at døden taler:

„J e g ligger med i din elskovsseng, ti dødens barn skal du avle.

Min ljaa skal kutte den fine streng fra dig og til barnets navle.

jeg strømmer med i det spæde blod som pulser i ungens aarer.

Hvad nytter det saa om din gutt blir god eller sin mor til taarer?Alt du har haapet og elsket og drømt blir en av de tusen døde.

Du længtende daare, dit barn er dømt. Et voksent lik skal du føde!"

Da vred hun sig bort som en dødspint aal, og hæst med et hundyrs snerren reiste hun sig og skrek: Gi taal!

Jeg ber jo en bøn til Herren,

Jeg ber ikke længer til Jesus Krist med nagleborede vunder.

To tusen aar er saa lang en frist. Hvad gavnet det hele under?

Jeg ber til Jehova, for hevnen er din og du er en Gud av vrede.

Tramp mellem stjerner, døv, stum og blind mot menskenes øglerede.La rummets orkan gaa kvass som en kniv, og slukke dig jord, som en kjerte, for da vil det deillge liv av mit liv slukne under mit hjerte.IVRaatnende tangplanter gaar i mit blod, svaiende døsig i ebbe og flod, en jodfarvet klase, som bitter og syk mudrer mit blod hvor det før gik i stryk!

Og ind imot vinduet knuger sig nær en bugnende banke av graadige trær, tungt svulmer de paa og kræver sin plass, som lemæn av løv i min hjernes morass!

Et landskap av older og tang er min sjæl! Og brudden av gikt pines dagen ihjel.

Men under de drivende blodlegmers lik stønner en bøn, stønner et skrik:

7 49Giv mig en mund at møte,

hvis tunges spillende Orm

gaar i mit blod som et rasende gys

av elskovens tropestorm!

Giv mig en dom til døden en mur som jeg klamrer mig til, og siktende paa mig en stum peleton — hvad nøler I efter? Giv ild!HOTELRUM I OSLO

Her sitter jeg paa sengen i et fremmed, koldt hotel, og min haand er fuld av længsel mot en anden haand

ikveld.

Ensomheten slaar fra gaten, aldrig før saa bittert ny, fottrin, skygger, buelamper, suset fra den mørke by.

Der blir menske mødt av menske, med et rop, et

blik, et smil.

Mellem mig og dem dernede er det tusinde av mil.

51Ja, jeg sitter her saa ensom at det hvisker i mit sind: er det sandt jeg nogensinde holdt en anden haand

i min?

Men blandt alle øde skygger er det som jeg inderst

vet:

aldrig har mit hjerte elsket før i denne ensomhet!

La de andre bare møtes, la dem gaa forlovet hjem til det aftensbord som venter tusen aftener paa dem!

Mine længsler seiler længer, over hav og kveld og gry. Jeg behøver ingen sporvogn klokken syv tilHomansby!

Men er rikere end disse som hver løs og ledig stund kan faa ta sin elsktes hænder eller kysse hendes

mund.OKTOBERAFTEN PAA KARL JOHAN

Hjertet blir rødt og svimmelt, naar skridtene hurtig

skraaner

fra Slotsparkens regngraa taake mot gatens eventyrland.

De blændende buelamper er hundrede hvite maaner som stivnet paa flugt i rummet her over Karl Johan!

Regnen synker mot gaten, hvor lyset glinser tilbake, der stripes en triks lanterner mellem de vaate trær. Og luende lysbokstaver over de mørke take gynger i tigerrytme mot høstkveldens silkeskjær!Der ruller i fosforlyset en mørk og sydende brænding, det evige dragsug av ungdom langs husenes kolde kyst. Det er som om luften dirrer av en elektrisk spæn-

ding,

av nølende angstfuld længsel, av spot og forstenet

lyst!

O, her er vor egen gate, hvis nætter beruser og piner, hvor hjertene svirrer mot lyset og braender sig i

dets ild,

hvor nervene spiles til døde og synger som violiner i trods og smertelig jubel, fordi vi endnu er til!Mørket tasser over fjeld, ødet svulmer tungt av gru — Skrek der én paa myren nu? Mulmet lever, blodet iser!

I de lodne bakkeheld glimter steiner frem og gliser som en varg en graadig kveld, snerrende mot mørket selv!

R a att gaar gufs i elvefar et. Fossen buldrer ned fra skaret med en klang av sagn i røsten som i drøn fra bræ og sne

varsler høsten!

55Bare Sangernuten staar rolig over nattegyset som en blond, forundret vaar, kysset av det siste lyset!

Som en drøm om at forsone!

Men en fjeldtops blide tone, hvad er den mot mørkets sang?

Vild gaar elven natten lang.

Der er istid i dens gang!

Bræens haarde, frosne splinter males i dens grove fang som en løsnet fimbulvinter!

Stod med samme sang i sind, her paa skraaningen kanhænde, ensom yngling, klædt i skind, slik en ødslig kveld som denne?Bort fra hulen, bort fra angsten var han styrtet som i blinde.

For en kveld han kom fra fangsten var der ingen mer derindel Noget gustent svarte ikke.

Noget brustent svarte ikke!

Og han styrtet ut paa bræen — var hun kanske der at finde?

Dager dæmret, dager svandt, mens han stavret frem i sneen. Storm og sno var alt han fandt!

Men saa skedde det ikveld: braatt han stanset, for et fjeld.

Dalen aander angst av natt, og han graater under gyset.

Men en fjeldtop staar i lyset, ensom, smertelig forlatt!

Og han kjender som i sang: han har sett den før engang!Noget rent og stilt og ømt, som han fordum vist har drømt, noget fjernt og fint og tyst, noget blidt forsagt og lønlig, noget hjælpeløst og bønlig som en liten pikes bryst , . .

Noget som han eiet selv sittrer om det fjerne fjeld!

Og med ett han synker ned og hans vilde hjerte segner i en stum og hellig fred, for det blide bjerg som tegner sig saa ømt i aftengløden, er en seier over døden!

Det er h endes milde sjæl som i fjeldets linjer lever, et barmhjertig bud som bæver gjennem taakene fra Hél!

Dette bjerg, det disblaa kjærtegn, gav hans kvinde ham som jærtegn!Slekter kom og gik i grav.

Mindet svandt lik bræ som braaner. Men i solens siste rav staar et ensomt fjeld og blaaner over viddens mørke hav!

Og da dæmrer og for os, gjennem bitter tvil og trods, noget av den samme drøm, evig ung og fin og øm, om den blonde, blide kvinde, som vi altid søker finde!Våndene seiler saa stille mellem de grønne fjeld. Drømmene svulmer saa milde ut i den tyste kveld.

Den blide forsagte skjælven gjennem de spæde trær, aarenes dyp i elven, er alle de ting som sker.

Et baal mellem sennegræsset, en ensom eventyrild, — saa driver vor baat bak næsset, og ingenting mer er til.Det siste liv er forstummet og hjertet vugges til ro.

Men skjælvende gaar i rummet suset fra Hoangho!

Hør — vandenes moder strømmer med himlens natt i sit skjød, og vandenes moder drømmer om stjernenes hvite glød.

I haven under pagoden vandrer den blomst Sang Lx, og lytter fortapt til floden som skyller sit sus forbi.

Hun gaar langs de skjønne strande, hvor blomstenes røde dryss møter de sorte vande og glæder dem ved sit kyss.Sang Li, lille drøm, lille pike — alle smaa hjerters ven i kirsebærblomstenes rike, kjender du mig igjen?

Du glemte ikke de kvelde ved bredden av Hoangho, naar mørkets brusende vælde svøpte sig om os to?

Dit blik blir saa blankt av glæde. Du sier et ord. Det er sang. Hændene er saa spaede og munden for første gang!

Og alle de blide røster av blomster og dugg og sus, skjælver om liljenes søster som et ltonkyliebrus ....Mange dage og nætter, tusene trætte mil av bjerge og hav og sletter skilte mig fra dit smil.

Men længsel og savn og smerte, inatt er det alt forbi.

Gi mig din haand, og mit hjerte er i den haand, Sang Li.AFTENSANG OM VAAREN — TIL EN LITEN SMAAPIKE

Det var en deilig, deilig dag, men tænk nu er den over, og alle som er riktig snil, de ligger nu og sover!

Og himlen som var bli og blaa med mange tusen smil i, begynder først at le igjen engang imorgen tidlig!

Og ingen knopper græsser mer paa himlens solblaa enge, de blev saa trætte, stakkars smaa, nu skal de sove længe!Og alle hvite søte lamm, de ligger paa en laave, og slikker paa en liten bror, og hyss, nu skal de sove!

Og alle stjerner blir saa gla, for alle stjerner liker en knopp i blund, et lamm i ro, og sovende smaa piker!SUOMI

Et hvin i svarte furutrær og naaler fyker ned som rust!

Det svulmer av en mørk august, av raaset, regnforpisket veir, og angstens tid er nær.

Det bruser om en elvebaat, som selve natten graat!

Og det blir sol paa mo og fjeld og dagen bølger som en dis!

Det er saavidt en drøm av bris faar kruse sjøens speil mot kveld, naar solen er paa held.

Det hvisker i et bjerkekratt en guldblek sommernatt!Aa land, de tusen sjøers land, ha takk for lyse nætters drøm, for elvefærd i skumhvit strøm, og ensom marsj langs blide vand mot fjernblaa fj eldes rand, men mest for fem minutters sorg i Gamla Bjørneborg ....

Her var det toget gjorde stans, og kvelden var saa blank som sølv, og hvem var ikke tørst paa øll?

Vi sprang langs toget som til dans i aftensolens glans.

Men bak den nærmeste buffet, der Hk jeg dig at se!

Et haar saa gult som korn i høst, to øine blaa som dugget luft, og blusen fuld av blomsterduft!Og Eva nynnet i din røst

sin morgensang mot øst —

som sus i skog, som bæk paa sprang,

det var Suomis sang!

Og i det samme øieblik saa visste jeg at det var dig, som længslen skjalv om paa min vei, den drøm om kjærlighet jeg fik, min stjerne hvor jeg gik.

Her stod du ung og søt og frisk og skjænket bak en disk!

Hvad hjælper det at nu jeg vet den ene ting jeg burde gjort: at ha knælt ned og tat dig bort fra stedet hvor du stod og slet, mit liv, min kjærlighet!

Aa, vi skal straffes til vi dør for alt vi ikke gjør.Da var det som du hvisket: «Bli! Min elskte, det er skjæbnens bud!" Men stanset jeg? Ak nei, min Gud! Jeg vraket alt du vilde gi og gik et liv forbi.

Jeg gav dig i mit siste blik et kyss; og toget gik.

Og mange, mange tog skal gaa fra drøm og haap, det maa vel ske. Jeg sitter i en tom kupé og ofte maa jeg tænke paa i natten, trætt og graa — en sommernatt, en hjertesorg i Gamla Bjørneborg!HJEMME IGJEN

Hjulene synger mot jernet, altid mot vest, mot vest!

De brede, uvenlige bygder, hærdet av

kulden og sneen, er glemt i det svulmende mørke som suser ind i kupeen — Vestlandets eget mørke avregnveir og muld og blæst! Lysene ute i natten smiler som gamle venner,

og luften er fyldt av røster hvis hemmeligheter jeg kjender.Saa staar jeg igjen paa perronen, fortapt i de dunkle lyd, som gror overalt omkring mig: elvenes bløte toner,

mennesker nede paa veien, syngende furu-kroner,

og luft som gir muld at die i bævende moderfryd.

Og nattens venlige susen blir til min barndoms stemme:

Her er dit sted paa jorden. Lyt til min sang.

Du er hjemme!

O, vandring op imot grinden langs verdens eneste vei.

Jeg smiler mot nattevinden som hvisker: Jeg husker dig.

Birk en deroppe og huset, to elskende kind mot kind, nikker i vestensuset:

Vor søn, han er din og min.Og hjertet begynder at vandre avsted med den vaate natt, en bløt akkord blandt de andre, et sus gjennem muld og kratt.